

Hồi 170

Ứng biến kế hoạch

“Đại vương đến!”.

Đang trong trường hầu cận Kỷ Thiên Thiên, Tiểu Thi hoang mang quỳ phục một bên, không dám thở mạnh. Tuy Mộ Dung Thủy luôn khách khí giữ lễ với Tiểu Thi, nhưng không biết tại sao mỗi lần Tiểu Thi gặp y đều hoảng vía khẩn trương.

Đội thân binh của Mộ Dung Thủy ngày hôm qua bỏ thuyền lên bờ, hành quân suốt đêm, đến hừng sáng mới dựng lều nghỉ ngơi. Chỗ lên bờ đã sớm có một cánh bộ đội tinh nhuệ khác cung hầu, làm cho thân binh đoàn của Mộ Dung Thủy tăng số lương lên tới năm ngàn người.

Mộ Dung Thủy tiến vào trường, nhìn Kỷ Thiên Thiên đang ngồi ở một góc, vui vẻ thốt: “Chỉ nhìn Thiên Thiên dung nhan tươi tắn là biết đã khỏi bệnh, mạnh khỏe trở lại, ta an tâm rồi”.

Tiếp đó ra hiệu bằng mắt với Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên tuy không tình nguyện, lại không thể không làm, bồi hồi quay sang ái tỳ: “Thi Thi ra ngoài một chút đi!”.

Bởi Mộ Dung Thủy coi như giữ mặt mũi cho mình, cho nên nàng phải kêu Tiểu Thi tạm thoái ra.

Tiểu Thi run run đứng dậy, cúi đầu thoái ra ngoài trường.

Mộ Dung Thủy khoanh gối ngồi xuống trên tấm thảm mềm mại, mỉm cười nhìn Kỷ Thiên Thiên tuyệt đẹp, dịu giọng: “Ba chục thùng hành trang của Thiên Thiên đặt trong trường bên cạnh, tiện lợi cho Thiên Thiên sử dụng”.

Kỷ Thiên Thiên thần sắc lạnh đậm đón lấy ánh mắt nồng cháy của y, hỏi: “Đây là đâu vậy?”.

Mộ Dung Thủy chăm chú nhìn hoa dung, không chút do dự hồi đáp: “Bọn ta vừa tiếp vào bình nguyên Lạc Thủy, Lạc Dương chỉ nội trong hai ngày đi ngựa”.

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu, có thể tưởng tượng kỳ binh của Mộ Dung Thủy đang chia làm nhiều đường hướng về phía Lạc Dương thẳng tiến, thành trấn xung quanh nghe

tiếng là đầu hàng, chỉ còn lại một tòa cô thành Lạc Dương ngoan cố kháng cự. Ngoại trừ Tạ Huyền và Bắc Phủ binh của ông ra, hiện thời trong thiên hạ không có bất cứ một nhánh bộ đội nào có đủ tư cách dưới tình huống bình thường đụng chạm với đại quân của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy thật quá lợi hại.

Một khi y chiếm được Lạc Dương, thiên hạ Bắc phương một nửa đã lọt vào tay y, thế lực của y càng vì vậy mà không ngừng bành trướng. Thế lực của Mộ Dung Thùy cứ tăng gia một phần là cơ hội trùng phùng của nàng và Yến Phi lại giảm thiểu đi một phần.

Ý tưởng đó làm cho nàng buồn thảm ảm đạm.

Mộ Dung Thùy thấy thần tình của nàng, khẽ thở dài: “Ba ngày trước ta nhận được một tin, chỉ là mãi tới giờ không dám nói với nàng”.

Kỷ Thiên Thiên thân người run lên, ngược đầu nhìn y, trong lòng tràn ngập cảm giác bất tường mãnh liệt. Thanh âm của Mộ Dung Thùy truyền vào tai nàng: “Cha nuôi của nàng cách đây mười mấy ngày đã nhuộm bệnh qua đời ở Quảng Lăng, di thể an táng ở Tiểu Đông Sơn Kiến Khang”.

Tạ An đã chết!

Đây là chuyện Kỷ Thiên Thiên vĩnh viễn không muốn đối diện, cuối cùng đã biến thành hiện thực tàn khốc vô tình. Nàng vì Tạ An mà lưu lại ở sông Tần Hoài, cũng vì Tạ An mà rời khỏi sông Tần Hoài. Đêm đó nàng nhìn thấy Tạ An bị khúc đàn của nàng làm cảm động rơi lệ, nàng liền có cảm giác rất bất an. Tạ An lần đầu tiên rơi lệ trước mặt nàng. Ông ta dự kiến được đại hạn của mình sắp đến, lại cảm thấy trág chí còn chưa báo trả, thiên hạ bá tánh còn không biết phải chịu biết bao là khổ nạn, nên cảm xúc rơi lệ. Nếu không phải vậy, một Tạ An coi sinh tử vinh nhục là chuyện tầm thường tuyệt sẽ không đau thương như thế.

Thiên hạ đệ nhất danh sĩ từ xưa đến nay cuối cùng cũng như dòng nước cuộn cuộn của Đại Giang, một đi không trở lại. Khối đá nền tảng an định thống nhất Nam phương không còn tồn tại nữa.

Cha nuôi người sao lại có thể bỏ Thiên Thiên mà đi dưới tình huống như vậy? Bất chợt, nàng cảm thấy mình biến thành không còn gì hết. Nàng có thể vĩnh viễn không còn gặp được Yến Phi. Nàng đã mất đi dũng khí và dấu chí kiên trì bền bỉ.

Lệ nhòa rèm mắt, trong trường chỉ còn lại một mình nàng, Mộ Dung Thùy không biết từ lúc nào đã len lén ra đi.

Mộ Dung Thùy là một người khó hiểu, nhưng y đối với mình quả là quan tâm hết mức, vừa kỹ càng vừa nhẫn nại, hơn nữa biết lý hiểu lẽ, thấu suốt lòng người, tuyệt không giống một bá chủ vô địch lãnh khốc vô tình trong lời đồn.

o0o

Yến Phi lướt qua Cổ Chung Trường không thấy bóng người, nhắm Chung lâu phóng tới. Linh giác thông huyền của chàng khuếch trương đến cực hạn, cơ hồ dám khẳng định không ai phát giác hành động của chàng.

Tiếng tù truyền đến từ bờ đông Dĩnh Thủy.

Bọn họ có một thủ pháp truyền tin từ xa bí mật, có thể từ trên lầu cao ở Tiểu Kiến Khang gần bến tàu lợi dụng đèn hiệu hoặc gương phản chiếu quang tuyến, thông tri với liên quân Biên Hoang rình rập gườm gườm bên bờ đông, tạo ra đủ kiểu phản ứng. Hiện tại Đồ Phụng Tam đang lợi dụng hệ thống thông tin hữu hiệu nhanh chóng này, báo cho nhân mã bên mình lập tức có hành động tương ứng, cũng mượn đó dẫn dụ sự chú ý của địch nhân.

Yến Phi rất muốn biết Tông Chính Lương và Thiết Sĩ Tâm sẽ có phản ứng ra sao? Bọn chúng có phải sẽ sinh mối hoài nghi vì thời khắc liên quân Biên Hoang phát động xảo hợp trùng với lúc Bàng Nghĩa chịu nạn không? Giây phút này, Yến Phi cảm thấy thắng lợi đã đến trong lòng bàn tay của chàng.

Chàng tin chắc có thể đoán một cách chuẩn xác phản ứng của chúng.

Tông Chính Lương sợ dĩ bất Bàng Nghĩa ra hành hạ, rõ ràng là muốn dụ Yến Phi chàng ra. Bởi địch nhân đã có lòng hoài nghi, nghĩ bọn Yến Phi đã sớm nằm vùng trong Tập, cho nên dùng kế này để bức Yến Phi ra cứu người.

Trên sự thật bọn Yến Phi cũng không còn đường lựa chọn, cần phải lập tức ra tay xả lảng lập tức, làm gì cũng tốt hơn bị đối phương hành hạ giết chết Bàng Nghĩa, thậm chí còn lức ra vũ khí giấu kín hoặc khám phá địa đạo ra vào Tiểu Kiến Khang. Tiên phát chế nhân, cho nên Đồ Phụng Tam lập tức thông báo cho huynh đệ ngoài Tập, mau chóng tiến hành “Biên Hoang hành động”.

Với kinh nghiệm giang hồ của Tông Chính Lương, đương nhiên không thể ngu xuẩn đến mức nhận định sự phát động của liên quân Hoang nhân ngoài Tập giờ này chỉ

là xảo hợp, chắc dự liệu được Hoang nhân trong và ngoài Tập không những đã kiến lập mối liên hệ chặt chẽ, bọn Yến Phi khẳng định đã tiềm phục trong Tập.

Dưới tình huống đó, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương sẽ có phản ứng ra sao? Trước tiên bọn chúng tất cần phải ứng phó sự vượt sông tấn công của liên quân Hoang nhân, hơn nữa biết rõ Từ Đạo Phúc sẽ chỉ ngồi yên bên này bờ, tụ thủ bàng quan. Với binh lực của Yên quân chưa đến năm ngàn, thật không đủ để đồng thời đối phó Hoang nhân ở Tiểu Kiến Khang. Cho nên điều phối quân lực đúng mức thích nghi quan hệ đến đối phương có thể bảo vệ gìn giữ được Biên Hoang Tập hay không. Mà chỗ duy nhất có thể quan sát hết tình huống trong ngoài Tập chỉ có Quan Viễn Đài trên đỉnh Chung lâu.

Cho dù không có Tông Chính Lương nói rõ chuyện đánh Bàng Nghĩa trên Chung lâu, Thiết Sĩ Tâm ngôi thống soái tối cao của địch nhân cũng phải đến Quan Viễn Đài chỉ huy sự tiến thoái toàn cục, phát huy chiến lược đặc thù chỉ huy trên đài cao như Kỳ Thiên Thiên.

Như vậy cơ hội Yến Phi ám sát Thiết Sĩ Tâm đã đến.

Yến Phi nhào người và cửa lớn của Chung lâu, giờ phút đó chàng cảm ứng được Kỳ Thiên Thiên.

ooo

“Keng”!

Lưu Dụ vận đao gạt đỡ, quật kẻ tập kích lão đảo bốn năm bước, xem chút đã ngã chống vó.

Lưu Dụ thoái nhanh hai trượng, tránh bị địch bao vây.

Có người cười khà khà: “Ta tưởng là ai, thì ra là Lưu phó tướng của Bắc Phủ binh, không biết Lưu phó tướng ở đây rình mò làm trò quỷ gì? Có phải đang dính dáng vào chuyện mờ ám gì không?”.

Lưu Dụ định thần nhìn kỹ, không ngờ là Vương Quốc Bảo cùng mười mấy thủ hạ ai cũng vận kinh trang đen thui, bộ dạng phong trần, tựa như từ vùng Biên Hoang bưng bả chạy về, đụng nhằm mình giữa đường.

Gã từng nhìn thấy Vương Quốc Bảo từ đằng xa, lại chưa từng trực tiếp nói chuyện với hắn, kỳ quái là Vương Quốc Bảo lại tựa như rất quen biết gã, vừa nhìn là nhận ra ngay.

Lưu Dụ vừa nảy tủy một đao thoái địch, bất quá lòng nghĩ đối phương có thể ngăn đỡ gã xuất thủ toàn lực, tuy loạng choạng lại không bị thụ thương, có thể thấy là hảo thủ nhất lưu. Nhìn trước mắt, đám theo Vương Quốc Bảo có mười lăm người, giả như ai ai công lực cũng tương đương hảo thủ vừa bị mình đánh ngã, chỉ cần mười lăm người là đủ năng lực giết chết mình. Huống hồ còn có Vương Quốc Bảo nằm trong “Cửu Phẩm cao thủ bảng”! Với sự đồ kị và cừ thù của Vương Quốc Bảo đối với mình, nhất định sẽ không bỏ qua cho mình. Ngay lúc này, gã nghe đằng sau truyền đến tiếng động lạ.

Lưu Dụ giật mình, đối phương đã sớm phát hiện bóng dáng của mình từ xa, cho nên bố trí hầm bẫy ở đây, mình đang lọt vào hiểm cảnh.

“Rẻng”!

Vương Quốc Bảo rút kiếm khỏi vỏ, chĩa nhắm Lưu Dụ, kiếm khí xộc thẳng tới, tả hữu mỗi bên năm tên thủ hạ chia nhau vọt lên hai cánh, phong bế lối thoát hai bên, năm người còn lại thoái lùi tản ra, thấp thoáng hình thành hình thế bao vây chỉ còn dư mặt sau cho mình làm đường thoái.

Giây phút kiếm khí của Vương Quốc Bảo bao bọc sát gã, Lưu Dụ trong lòng rung động, nghĩ ra Vương Quốc Bảo vì sao lại xuất hiện ở đây.

Lúc thủy sư Kiến Khang thảm bại, Tư Mã Đạo Tử căn bản không có sức phản kích lại Nhiếp Thiên Hoàn, nếu muốn thám sát địch tình cũng không cần làm nhọc tới Vương Quốc Bảo. Cho nên Vương Quốc Bảo chắc là vì chuyện riêng tư mà đến.

Nghĩ đến đây, liền đề đao nhắm Vương Quốc Bảo nhào tới.

Vương Quốc Bảo nào ngờ Lưu Dụ không những không toàn lực đột vây đào tẩu, trái lại còn có vẻ liều mạng với mình, khí thế nhất thời giảm yếu đi ba phần, đồng thời ra dấu cho đám thủ hạ thu hẹp vòng vây.

Lưu Dụ thấy vậy trong lòng mừng rỡ, nhìn thấu tâm địa tiểu nhân tham lam tiện nghi của Vương Quốc Bảo muốn thủ hạ trước hết làm tổn hao sức chiến đấu của mình, sau đó mới thông dong xuất thủ lấy mạng Lưu Dụ gã.

Gã cười lớn: “Vương đại nhân vừa mới gặp Đại Hoạt Di Lặc ha?”.

Vương Quốc Bảo hơi ngạc nhiên, Lưu Dụ đã phát ra một tiếng rú dài chấn động mang tai, người đao hợp nhất nhắm đầu Vương Quốc Bảo bổ xuống, hoàn toàn bất chấp thân mình, chiêu số tựa như muốn cùng địch đối mạng.

Chiến sĩ đối phương thay nhau nhào lên, đều đã chậm một bước.

Vương Quốc Bảo lòng tức hận, biết rõ Lưu Dụ cố ý hú lớn để dẫn dụ sự chú ý của Lưỡng Hồ quân không xa mấy, lại không có cách ngăn trở, càng biết mình không thể

thoái tránh, nếu không mạng lưới bao vây sẽ hiện ra kẻ hở, để đối phương thoát thân trốn thoát. Nhưng Lưu Dụ đao này hung hãn đến cùng cực, thêm vào mình bị lời nói của gã làm phân thần, không có cách nào bảo trì được trạng thái tốt nhất, bất lực huy kiếm thoái ra sau.

Hai bóng người vừa hợp vào liền phân ra.

Vương Quốc Bảo thoái ra sau, Lưu Dụ lại quát một tiếng “tránh”, vọt thẳng lên trên.

Đám chiến sĩ cũng vọt lên truy kích.

Lưu Dụ hạ mình trên chót đầu của một cành cây, mượn lực búng mình, lao đầu vào rừng thẳm ngoài mười mấy trượng, binh khí ám khí toàn bộ đánh hụt vào khoảng không.

Vương Quốc Bảo cuối cùng đã đứng vững lại, giận đến mức mặt mày xanh lè, trợn trừng nhìn theo Lưu Dụ, tàn độc thốt: “Xem người còn có thể đắc ý đến lúc nào?”.

oOo

Tâm linh của Yến Phi đến sát bên Kỷ Thiên Thiên, nỗi bi ai vô cùng vô tận đã nuốt trọn lấy chàng. Chàng cảm thấy Kỷ Thiên Thiên đang tưởng nhớ đến mình, cũng cảm thấy nàng lọt vào vực sâu thất vọng, mất đi dấu chỉ.

Cha nuôi đã mất!

Sau đó mối liên hệ tâm linh bị gián đoạn.

Yến Phi run rẩy, sau đó cố hết sức khắc chế sự cảm nhiễm của Kỷ Thiên Thiên, ảnh hưởng vì không thể an ủi Kỷ Thiên Thiên mà sinh ra nỗi thống khổ bất lực xé nát tâm can chàng.

Chàng cuối cùng nhận ra được mối quan hệ tâm linh giữa chàng và Kỷ Thiên Thiên cũng có thể có một mặt xấu, đặc biệt là vào thời khắc then chốt như vậy.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, từ hai phương hướng Tiểu Kiến Khang và Bắc đại nhai truyền đến, thêm vào tiếng trống trận và tiếng tù bên bờ bên kia, làm cho người ta cảm thấy được đông tố chiến tranh đang vần vũ.

Yến Phi gắng sức áp chế tình cảm bốc dậy vì Kỷ Thiên Thiên, thần tốc dò dưới cầu thang tìm cơ quan ẩn mình. Vì để cứu Kỷ Thiên Thiên, chàng cần phải quên đi Kỷ

Thiên Thiên vào giờ phút này, bởi thắng bại sẽ quyết định trong hành động ám sát tới đây.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của chàng, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đang nhắm Chung lâu chạy tới, Biên Hoang Tập không có hiểm địa có thể thủ, chỗ hiểm duy nhất là Chung lâu, chỉ có trên Quan Viễn Đài mới có thể nắm bắt toàn cục. Cho nên chỉ cần chiến tranh bùng nổ, Thiết Sĩ Tâm không thể không đến Chung lâu. Chuyện đơn giản như vậy, tại sao trước đây không nghĩ tới?

Dưới những sự kiện nối tiếp nhau xảy ra đến giờ phút này, mới biết tính kỹ tới mức nào cũng có chỗ hư.

Yến Phi vận công tụ vào lòng bàn tay, chiếu theo chỉ thị của Trác Cuồng Sinh hút một tảng đá hình vuông, lối vào nơi bí mật dưới cầu thang đá lộ ra, tiếp đó không chút do dự lăn mình xuống dưới.

Tảng đá dâng lên, Yến Phi lọt vào trong một gian phòng chỉ vừa vặn cho một người ẩn mình, đồng thời tảng đá từ ngoài khép lại, hồi phục nguyên trạng.

Yến Phi vừa hít thở một hơi, tiếng chân đá vang trong tai, quả là xém chút đã bị bộ đội tiên phong của địch nhân phát hiện.

Ô ngẫm ẩn mình trong Chung lâu hiển hiện sự sáng tạo và tâm tư của gã điên họ Trác, đơn giản mà thực dụng, vào ra mau mắn dễ dàng, khơi khơi lại là chỗ kín đáo khó sánh.

Không khí hít thở tươi mát chứ không ngột ngạt, phòng ngầm không những có hệ thống thông khí tốt, còn có thể qua hệ thống thông khí nghe hết tất cả những thanh âm trong lầu. Nghĩ đến Nhậm Dao hoặc Nhậm Thanh Thị đã từng giấu mình ở đây nghe thương thảo trong các Chung lâu nghị hội, Yến Phi liền sinh ra cảm giác rung mình. May là Trác Cuồng Sinh cuối cùng đã quay đầu theo bên bọn họ, nếu không hậu quả khó tưởng tượng.

Tiếng bước chân dày đặc vang lên trên cầu thang đá, khuếch tán đến chủ đường của Chung lâu, đi tới Quan Viễn Đài, ngoài lối vào truyền tới thanh âm chiến sĩ tổ chức canh gác và kỵ binh dàn trận. Yến Phi bài trừ tạp niệm, sự linh mẫn của cảm quan không ngừng đề cao, tuy không thể mắt thấy, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài hoàn toàn nắm rõ.

Bộ đội Yên quốc ở Biên Hoang Tập do Hoàng Hà bang chúng và Mộ Dung Tiên Ti tộc hợp thành, vì sự hiện thân của liên quân Biên Hoang mà tiến hành bước đầu tiên

của hành động ứng biến, chiếm cứ Chung lâu làm đài chỉ huy, bởi đây là chỗ cao nhất có thể nắm bắt toàn cục.

Yên binh lên Chung lâu là muốn chắc chắn trong Chung lâu không có ai khác, đương nhiên đối tượng canh chừng là loại cao thủ hành thích như Yến Phi chàng. Công cuộc lược soát sẽ tiến hành trong một đoạn thời gian, khi chứng thực được sự an toàn của Chung lâu, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương mới lên Quan Viễn Đài.

Yên binh đồng thời bố trận bốn phía Chung lâu, bảo vệ chủ soái trên Chung lâu. Chiến thuật như vậy quả là sách lược phòng thủ tốt nhất, có thể giúp Thiết Sĩ Tâm thông dong điều động nhân thủ, ứng phó sự xâm nhập của bất kỳ bên nào. Kỳ Thiên Thiên đã sớm chứng minh sự thần hiệu của việc chỉ huy trên đài cao.

Ngoài Chung lâu chợt im lặng.

Yến Phi biết hai tên Thiết, Tông đã đến, ngóng tai nghe kỹ.

Thanh âm của Tông Chính Lương: “Trước hết áp giải y lên Quan Viễn Đài!”.

Tiếp đó là tiếng hừ giận dữ của Biên Hoang, dưới sự kèm cặp của hai tên Yên binh, Bàng Nghĩa đi lên cầu thang.

Một thanh âm trầm hùng khác vang lên ngoài cửa: “Thật ra là chuyện gì đây?”.

Không cần đoán cũng biết người hỏi nhất định là Thiết Sĩ Tâm.

Tông Chính Lương đáp: “Kế sách của đại soái lập tức có công hiệu, trong Tiểu Kiến Khang nhất định có cao thủ Hoang nhân nằm vùng, nếu không bọn ta mới vừa nói muốn trừng phạt Bàng Nghĩa, liên quân Hoang nhân bên kia lập tức phát động, xáo hợp đến mức như rõ hết chuyện xảy ra trong Tập trong lòng bàn tay”.

Thiết Sĩ Tâm nói: “Từ Đạo Phúc mới là liệu sự như thần, không không đoán được Hoang nhân có thông đạo bí mật vào ra Biên Hoang Tập. May là bọn ta phát giác trước một bước, nếu không đợi đến lúc Hoang nhân nội ứng ngoại hợp phát động phản công, bọn ta vẫn cứ như trong mộng, thật có muốn hỏi cũng không kịp hỏi”.

Lại hỏi: “Tình huống Tiểu Kiến Khang hiện thời ra sao?”.

Tông Chính Lương đáp: “Vẫn còn nằm trong sự khống chế của bọn ta, tôi đã điều tới một ngàn bộ đội, bất kỳ tên phụ lỗ Hoang nhân nào đáp ra khỏi nhà nửa bất, giết chết không tha”.

Thiết Sĩ Tâm nói: “Làm được lắm! Đợi sau khi bọn ta rõ tình thế, rồi lại đối phó chúng nó. Bên Từ Đạo Phúc có phản ứng gì không?”.

Tông Chính Lương đáp: “Bên Thiên Sư quân hoàn toàn không có động tĩnh, tôi thấy bọn chúng tuyệt sẽ không xen tay vào chiến tranh giữa Hoang nhân và bọn ta”.

Thiết Sĩ Tâm hừ lạnh: “Thu thập xong Hoang nhân, bọn ta lại tính nợ Thiên Sư quân”.

Tông Chính Lương thấp giọng: “Biên Hoang quân chỉ có thể diệu võ dương oai bên kia Dĩnh Hà, tôi lại không lo về bọn chúng”.

Thiết Sĩ Tâm cười nói: “Yến Phi là người ra sao, ta và người đều rõ. Bọn ta trên Quan Viễn Đài đánh đấm Bàng Nghĩa, để cho tiếng kêu la của y truyền khắp Dạ Oa Tử, ta đâu có lo không ép Yến Phi ra được”.

Tông Chính Lương hung hãn: “Chỉ cần hấn dám hiện thân, tôi sẽ bắt hấn biến thành vong hồn dưới tên của tôi”.

Thiết Sĩ Tâm cười lớn: “Bọn ta chờ xem, xem Yến Phi có phải thật sự ngu xuẩn như vậy không”.

Tai Yến Phi vang lên tiếng bước chân Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương tiến vào Chung lâu, kẻ đồng hành có sáu bảy tướng lĩnh võ công cao cường. Chàng có thể từ tiếng chân phân biệt ra vị trí, mức độ công lực thâm sâu, cho đến tình cảm trong lòng mỗi người.

Trong lòng chàng cũng mâu thuẫn vô cùng.

Tiến hành ám sát trong hoàn cảnh kín mít như vậy là đại kỵ của bất cứ một thích khách nào, bởi bất kể là ám sát thành hay bại, chàng đều khó lòng thoát thân. Sinh cơ duy nhất là sau khi ám sát Thiết Sĩ Tâm xông ra Chung lâu, bắt quá lại vì Bàng Nghĩa bị giải lên đỉnh Chung lâu, làm cho chàng không có cách nào tranh thủ được lối thoát duy nhất đó.

Dưới tình huống này, chàng chỉ còn nước xông lên tầng trên, cho dù chàng biến thành ba đầu sáu tay, vẫn chỉ có một con đường chết.

Chàng chết đi, Kỷ Thiên Thiên cũng xong.

Tiếng bước chân vang lên trên bậc thang.

Yến Phi vút bỏ sinh tử thành bại ra khỏi đầu, ấn vào cơ quan, vách đá phát động, lăn ra ngoài.

Vì Biên Hoang Tập, chàng căn bản không còn đường chọn lựa.

- o O o -